

1

KORVETNÍ KAPITÁN LEE KOSKI SEVŘEL V ZUBECH TROUBEL KUKUŘIČNÉ dýmky, v pěst sevřené ruce vrazil ještě o něco hlouběji do kapes kožešinou lemované větrovky a otrásl se pronikavým chladem. Ze svých jedenačtyřiceti let a dvou měsíců prožil půldruhého roku ve službě u pobřežní policie Spojených států. Byl malé postavy, hodně malé, a jeho těžké, mnohovrstevné oblečení vzbuzovalo dojem, že je stejně široký jako vysoký. Intenzita pohledu jeho modrých očí pod střapatými světlými vlasy byla trvalá bez ohledu na jeho momentální rozpoložení. Vyznačoval se sebejistým vystupováním perfekcionisty, rysem, který mu nemalou měrou pomohl ke jmenování velitelem Catawaby, nejnovějšího plavidla pobřežní policie. Pevně rozkročen stál na můstku, a když promluvil na obrovitého muže, stojícího po jeho boku, nestálo mu to ani za pohyb. „I s radarem se pěkně zapotí, než nás v tomhle počasí najdou.“ Tón jeho hlasu byl stejně rázný a pronikavý jako chlad atlantického vzduchu. „Viditelnost není větší než jednu míli.“

Poručík Amos Dover, první důstojník Catawaby, cvrnkl nedopalek cigarety vysoko do vzduchu a s téměř vědeckým zájmem sledoval, jak se malého kouřícího válečku chopil vítr a unášel ho nad velitelským můstkem daleko na rozvlněné moře. „Koneckonců je to jedno,“ procedil rty, které v ledovém větru dostávaly modrý nádech. „Vzhledem k tomu, jak to s námi cloumá, pilot toho vrtulníku by musel být totálně šílený nebo totálně opilý, anebo naráz, kdyby začal jen uvažovat o přistání.“ Ukázal k přistávací plošině na zádi Catawaby, mokré od mořské vody hnané větrem.

„Někteří lidé kašlou na to, jak zemrou,“ řekl Koski příkře. „Nikdo nemůže říct, že jsme je nevarovali.“ Nejen, že Dover vypadal jako veliký

medvěd, ale zdálo se, že i jeho hlas bručivě pramení kdesi hluboko v žaludku. „Spojil jsem se s vrtulníkem vzápětí poté, co odstartoval ze St. John's, a informoval jsem je o tom, že moře je rozbouřené a že bych rozhodně jejich přilet nedoporučoval. Jediné, čeho jsem se dočkal místo odpovědi, bylo pilotovo zdvořilé poděkování.“

Začalo pršet a poryvy větru bičovaly loď dešťovými clonami rychlostí pětáctýřicet kilometrů v hodině, což přinutilo všechny členy posádky konající službu na palubě sáhnout po pláštěnkách z voskovaného plátna. Naštěstí pro Catawabu i posádku se teplota držela pár stupňů nad nebezpečím námrazy, která by pokryla loď celistvým ledovým povlakem. Koski a Dover si právě navlékli pláštěnky, když to v tlapači na můstku kovově zachřestilo.

„Kapitáne, právě jsme vrtulník zachytili na radaru a navádíme ho k nám.“ Koski potvrdil příjem zprávy do ručního mikrofonu. Pak se otočil k Doverovi. „Obávám se, že začíná jít do tuhého.“

„Pozastavujete se nad tím, k čemu tolik naléhání, abychom vzali na palubu cestující?“ zeptal se Dover.

„A vy ne?“

„Taky. Stejně jako nechápu, proč rozkaz zastavit a přijmout civilní vrtulník přišel přímo z centrály ve Washingtonu, a ne z našeho distriktního velitelství.“

„Od velitele je to trestuhodná nezodpovědnost, když nám neřekl, co vlastně ti lidé chtějí,“ zavrčel Koski. „Aspoň jedno je ale jisté: nečeká je výletní plavba na Tahiti.“ Náhle Koski zpozorněl a nastavil ucho směrem, odkud byl slyšet narůstající zvuk rotorové vrtule. Vrtulník byl v těžké mlze ještě půl minuty neviditelný. A pak jej oba muži spatřili v témž okamžiku. Přilétal od západu, letěl deštěm a mířil po přímé linii k lodi. Koski poznal okamžitě, že je to Ulysses Q55, jeho dvoumístná civilní verze, stroj, který může uletět i tři sta osmdesát kilometrů za hodinu. „Je to cvok, jestli se o to pokusí,“ poznamenal Dover suše. Koski poznámku přešel. Chopil se opět mikrofonu a vyštěkl do něj: „Spojte se s pilotem vrtulníku a řekněte mu, ať se nepokouší o přistání, dokud se probíjíme třímetrovými vlnami.“

Povězte mu, že odmítám nést odpovědnost za jakýkoli unáhlený krok z jeho strany.“

Pár vteřin čekal, očima se vpíjel do vrtulníku. „Tak co?“ Reproduktoř zařachtal odpověď: „Pilot říká, že si cení vaší pozornosti, kapitáne, a dovo-luje si vás požádat o pár mužů, kteří by byli po ruce, aby zabezpečili jeho stroj okamžitě poté, co se dotkne paluby.“

„Povýšený fracek,“ prohlásil Dover. „Nic víc než povýšený fracek.“ Koski vystrčil bojovně bradu vpřed, jak se ještě divočeji zakousl do trou-bele dýmky. „Kdyby jen povýšený! Ono je totiž docela dobře možné, že mi ten idiot zničí celou loď.“ Pak odevzdaně pokrčil rameny, uchopil megafon a zavelel do něj: „Thorpe! Mějte svoje lidi v pohotovosti, abyste mohli okamžitě po přistání vrtulník zabezpečit. Ale proboha, ať nevys-trukují hlavu dřív, než dosedne – a pro jistotu mějte po ruce i havarijní četu.“

„Řeknu vám,“ pronesl Dover měkce, „že bych s těmi chlápky tam nahoře ve vzduchu neměnil ani za všechny sexuální symboly Holly-woodu.“

Catawaba nemůže plout čelně proti větru, kalkuloval Koski možnosti, protože turbulence, které by její mohutná konstrukce vyvolala, by vmetly letoun vstříc neodvratné záhubě. Když však loď zvolí boční kurz, vlny ji rozhoupají tak silně, že to rovněž ohrozí hladké dosednutí vrtulníku na přistávací plošinu. Roky praxe a rozvaha, obohacené o dokonalou zna-lost plavebních vlastností Catawaby, vyústily nakonec do téměř rutin-ního řešení. „Nastavíme se po větru a přídí k otevřenému moři. Snižte rychlost a proveďte nutné změny kurzu.“ Dover přikývl a šel dát pokyny kormidelníkovi. Vrátil se za okamžik: „Příd' k otevřenému moři podle roz-kazu a stabilní podle možností.“ Koski a Dover s obavami hleděli na ostře žlutý vrtulník, jak se prodírá mlhou, jak se noří do protivětru a přibli-žuje se v třicetistupňovém úhlu nad rozčeřenou stopou, kterou za sebou Catawaba zanechávala, k její zádi. I když vítr na stroj nemilosrdně úto-čil, pilotovi se jakýmsi způsobem dařilo držet jej ve vyrovnané pozici. Ve vzdálenosti asi sto metrů začal ztrácet rychlost, až se nakonec jako přerostlý ledňáček zastavil ve vzduchu nad zvedající se a zase klesající

přistávací plošinou. Koskimu to připadalo jako celá věčnost, co se vrtulník držel ve stále stejné výšce, a pilot odhadoval, jak vysoko se na hřbetě každé vlny zvedne záď lodi. A pak náhle, v okamžiku, kdy přistávací plošina dosáhla nejvyššího bodu, pilot uzavřel klapky a Ulysses se měkce posadil na Catawabu zlomek vteřiny předtím, než záď lodi prudce poklesla do brázdy mezi vlnami. Stroj ještě ani nesesedl plnou vahou na plošinu, když pět mužů z posádky lodi vyběhlo na rozhoupanou palubu a v silném větru začali zajišťovat vrtulník, aby jej mohutnější poryv nesmetl z paluby do moře. Brzy utichl motor, dotočila se vrtule a otevřely se postranní dveře. Dva muži s hlavami vtaženými mezi ramena v obraně proti dešti seskočili na plošinu.

„To je hajzl!“ pronesl Dover polohlasně a s obdivem. „Dokázal, že to vypadalo jednoduše.“

Koski se tvářil přísně. „V jejich vlastním zájmu jim doporučuju, ať jsou jejich pověřovací listiny v prvotřídním pořádku – a pověření ať pochází z nejvyššího velitelství ve Washingtonu.“ Dover se pousmál. „Třeba to jsou kongresmani na inspekční cestě.“

„To sotva,“ odsekl Koski stroze.

„Mám je zavést do vaší kabiny?“

Koski zavrtěl hlavou. „Ne. Přivítej je mým jménem a vezmi je do důstojnické jídelny.“ Pak se mazaně usklíbl. „Jediné, co mě teď opravdu zajímá, je hrnek horké kávy.“ Dvě minuty nato už kapitán Koski seděl u stolu v důstojnické jídelně a zkřehlýma rukama lačně svíral kouřící šálek horké černé kávy. Už ho téměř zpoloviny vypil, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Dover a za ním se hrnul obtloustlý mužík s velkými brýlemi bez obrouček posazenými na plešatém temeni hlavy, kterou jen po stranách vroubily dlouhé neupravené bílé vlasy. I když na první pohled na Koskiho působil dojmem typického šileného vědce, jeho tvář byla kulatá a dobromyslná a z hnědých očí probleskovaly živé ohníčky. Neznámý zpozoroval kapitána a s napřaženou rukou zamířil podél stolu k němu. „Vy jste jistě kapitán Koski. Jmenuju se Hunnewell, doktor Bili Hunnewell. Mrzí mě, že vám způsobujeme tyhle nepřijemnosti.“

Koski vstal a potřásl Hunnewellovi rukou. „Vítejte na palubě, doktore. Posadte se. Dáte si kávu?“

„Kávu? Tu nesnáším,“ odpověděl Hunnewell s odporem. „Ale dal bych nevím co za doušek horkého kaka.“

„Kakao máme taky,“ ujistil ho Koski. Zaklonil se na židli a zavolal: „Brady!“

Z kuchyně se vynořil stevard v bílém žaketu. Byl vytáhlý, hubený a kráčet houpavou chůzí, jakou dává světu jen Texas. „Ano, pane. Co to bude?“

„Šálek kaka pro našeho hosta a ještě dvě kávy pro poručíka Dovera a pro...“ Koski se odmlčel a tázavě vyhlížel někoho za Doverem. „Zdá se, že nám schází pilot doktora Hunnewella.“

„Bude tu za okamžik.“ Dover měl utrápený výraz. Zdálo se, že se snaží vyslat Koskimu varovný signál. „Chtěl se ujistit, že vrtulník bude náležitě zabezpečen.“

Koski chvíli zkoumavě hleděl na Dovera, ale pak to přešel. „Takže zatím takhle, Brady. A přineste i konvici, ještě bych si dolil.“ Brady jenom přikývl a zmizel zase v kuchyni.

Hunnewell promluvil: „Řeknu vám, je to opravdu nádherný pocit mít kolem sebe zase čtyři pevné stěny. Sedět v tom vibrujícím stroji a v bublině z plastiku, která jediná vás dělí od živlů, z toho by člověk zešedivěl.“ Prohrábl rukou pár zbylých bílých pramenů vlasů kolem lebky a zakřenil se.

Koski postavil hrnek kávy na stůl, úsměv však neopětoval. „Asi si neuvědomujete, doktore Hunnewelle, jak blízko jste byl nejen ke ztrátě svých posledních vlasů, ale přímo sebe sama. Jen pomyslet na let v takovém počasí, to byl od vašeho pilota vrchol nezodpovědnosti.“

„Ujišťuji vás, pane, že byl nutný.“ Hunnewell mluvil mírným tónem, jaký by asi použil při vyučování žáčka. „Vy, vaše loď i vaše posádka jste pro nás nezbytní a čas je přitom kritický faktor. Nemůžeme si dovořit ztratit ani minutu.“ Z náprsní kapsy vyndal list papíru a posunul jej po stole ke Koskimu. „Než vám objasním důvod naší přítomnosti, musím vás požádat o okamžitou změnu kurzu na tyto souřadnice.“ Koski přijal papír, ale nezačetl se do něj. „Odpusťte, doktore Hunnewelle, ale nejsem

oprávněně vyhovět vašemu požadavku. Jediný příkaz, který jsem dostal z velitelství, je vzít na palubu dva cestující. O vaší plné moci velet mé lodi v něm nebyla zmínka.“

„Nechápete situaci.“

Koski nad hrnkem kávy provrtával Hunnewella pohledem. „To je vyřízená záležitost, doktore. A teď mi řekněte, o co vám jde? Proč jste tady?“

„Uklidněte se, kapitáne. Nejsem žádný nepřátelský agent, který má za úkol poškodit vaši vzácnou loď. Mám diplom z oceánografie a momentálně pracuji pro NUMA, Národní podmořskou a námořní agenturu.“

„V pořádku,“ pronesl Koski klidným hlasem. „Na druhou otázku jste však neodpověděl.“

„Možná bych mohl vnést do věci světlo.“ Nový hlas, který zazněl, byl mírný, ale zároveň z něj vyzařovala jistota a autorita. Koski na židli znehybněl, pak se otočil k postavě, která se nedbale opírala o rám dveří. Byla to vysoká, dobře stavěná postava muže se snědou tváří, tvrdými, téměř krutými rysy a pronikavými zelenými očima – to všechno svědčilo o tom, že tomuto muži není radno vstupovat do cesty.

Na sobě měl modrou leteckou bundu a uniformu letectva, působil uvolněně, ale stále ve střehu, a ke Koskimu vyslal povýšený úšklebek. „Tak tady jste konečně,“ hlasitě si ulevil Hunnewell. „Kapitáne Koski, rád bych vám představil majora Dirka Pitta, ředitele odboru speciálních úkolů NUMA.“

„Dirk Pitt?“ Koskiho hlas zněl jako nepodařená ozvěna. Šlehl pohledem po Doverovi a významně zvedl obočí. Dover jen pokrčil rameny a zdálo se, že je nespůj. „Nejste náhodou tentýž Pitt, který loni rozprášíl v Řecku podmořský pašerácký gang?“

„Tam bylo dalších nejmíň deset lidí, kterým náleží hlavní díl zásluh na úspěchu té akce,“ odpověděl Pitt.

„Důstojník letectva angažující se v oceánografických programech,“ poznamenal Dover. „Nejste tak trochu mimo svůj obor, majore?“

Vrásky okolo Pittových očí se stáhly k úsměvu. „O nic víc než příslušník námořnictva, který letěl na Měsíc.“

„Bod pro vás,“ uznal Koski. Objevil se Brady a naservíroval jim kávu a kakao. Ještě jednou zmizel a hned byl zase zpět, položil na stůl ták s obloženými chleby a pak už zmizel ze scény nadobro. Koski se necítil ani trochu ve své kůži. Vědec z významné státní agentury, to není nic příjemného. Důstojník z jiného odboru téže služby, proslulý nebezpečnými výstřelky – ještě horší. Ale kombinace těch dvou, jaká teď seděla proti němu u stolu a určovala, co má dělat a kam má plout – to byla učiněná katastrofa. „Jak jsem už říkal, kapitáne,“ navázal Hunnewell netrpělivě. „Musíme se co možná nejrychleji dostat na pozici, kterou jsem vám předal.“

„Ne,“ oponoval Koski tvrdě. „Lituji, jestli se vám zdá můj postoj tvrdohlavý, ale budete se mnou jistě souhlasit, že mám plné právo váš požadavek odmítnout. Jako kapitán této lodi podléhám výlučně rozkazům, které přicházejí buď z velitelství pobřežní policie distriktu New York, nebo z vrchního velitelství ve Washingtonu.“ Odmlčel se, aby si nalil další šálek kávy. „A rozkaz zněl vzít na palubu dva cestující, nic víc. Splnil jsem jej, a teď se budu držet svého původního hlídkového kurzu.“ Pittovy oči hodnotily Koskiho kamenný výraz tak, jako metalurg zkoumá hřídel z vysoce kvalitní oceli, nemá-li někde prasklinu. Poté se náhle obezřetně vydal ke dveřím do kuchyně a nahlédl dovnitř. Brady se tam zrovna chystal vysypat objemný pytel brambor do velkého hrnce s vřící vodou. Se stejnou pečlivostí pak Pitt nahlédl i do chodby před jídelnou. Viděl, že jeho hra zabírá: Koski s Doverem ho střídavě sledovali a vyměňovali si nechápavé pohledy. Konečně se zdálo, že je Pitt spokojen, že nikdo nevítaný nenaslouchá. Přešel ke stolu, posadil se a naklonil se těsně k oběma důstojníkům pobřežní policie. Hlas ztišil do šepotu. „Dobrá, pánové, řeknu vám, o co jde. Souřadnice, které vám předal doktor Hunnewell, určují přibližnou pozici vrcholně důležitého ledovce.“

Koskimu se trochu nahrnula krev do tváře, ale dokázal zachovat klid. „Možná vám moje otázka bude připadat hloupá, majore, ale jaký ledovec považujete za důležitý?“

Paenza, která následovala, byla efektní. „Takový, ve kterém je zalita loď. Ruský rybářský trawler, mám-li být přesný, naládovaný tou nejmodernější

a nejučinnější špionážní technikou, jakou sovětská věda vymyslela. To nemluvím o kódech a údajích o jejich výzvědné činnosti na celé západní polokouli.“ Koski nehnul brvou. Aniž spustil oči z Pitta, vyndal z kapsy pytlík s tabákem a začal si nevzrušeně cpát dýmku. „Před šesti měsíci,“ pokračoval Pitt, „se ruský trawler Novgorod plavil ve vzdálenosti pouhých pár mil od pobřeží Grónska a monitoroval dění na raketové základně amerických leteckých sil na ostrově Disko. Letecké snímky ukázaly, že Novgorod se jezí všemi typy antén pro elektronický příjem, co jsou v katalogích, a ještě nějakými navíc. Rusové neztratili nervy, trawler a jeho posádka, pětatřicet dokonale vycvičených mužů a taky žen, nikdy nevpluly do grónských teritoriálních vod. Naši piloti pohled na loď dokonce vítali, protože jim za špatného počasí sloužila jako orientační bod. Ruská výzvědná plavidla bývají většinou po třiceti dnech mise odvolána, toto však zůstalo na místě plné tři měsíce. Naše Námořní výzvědná služba tápala, co se vlastně děje. A pak jednoho bouřlivého rána byl Novgorod pryč. Trvalo tři týdny, než jej nahradila jiná loď. Tahle prodleva prohloubila záhadu – Rusové doposud nikdy neporušili pravidlo, podle kterého loď opustí své stanoviště teprve ve chvíli, kdy je vystřídána jinou.“ Pitt se odmlčel a odklepl do popelníku cigaretu. „Novgorod se mohl vydat na zpáteční cestu domů pouze dvěma trasami. Jedna vede přes Baltské moře do Leningradu a druhá Barentsovým mořem do Murmansku. Britové a Norové nás ujistili, že neproplul ani jednou z nich. Zkrátka kdesi mezi Grónskem a evropským pobřežím Novgorod zmizel a s ním všichni, kdo byli na palubě.“

Koski odložil hrnek a zamyšleně hleděl na jeho skvrnité dno. „Připadá mi trochu divné, že pobřežní policie nedostala o tomto případě žádné hlášení. Jsem si jistý, že se ke mně nedoneslo nic o pohřešovaném ruském trawleru.“

„Ve Washingtonu byli neméně překvapení. Proč by Rusové chtěli ztrátu Novgorodu utajit? Nabízí se jediná logická odpověď, že totiž nechtějí, aby západní země narazily na jakoukoli stopu jejich nejmodernějšího špionážního plavidla.“

Koski se sarkasticky pousmál. „Vy po mně chcete, abych uvěřil v existenci sovětské výzvědné lodi uvězněné v ledovci? Majore, ale no tak! Já přestal věřit pohádkám už v době, kdy jsem zjistil, že tam za tou duhou není žádná země Oz a že pod ní není zakopaný žádný divotvorný hrnec plný zlata.“

Pitt mu sarkastický úsměv vrátil. „Nícméně byl to právě jeden z vašich vlastních hlídkových letounů, který zaznamenal obrys lodi připomínající trauler v ledovci na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky.“

„Je pravda,“ odvětil Koski chladně, „že Catawaba je ze všech našich lodí nejbližší této pozici, ale nechápu, proč rozkaz prozkoumat nález nepřišel přímo z distriktního velitelství v New Yorku.“

„Stěžejní zásada každého špionážního příběhu: utajení,“ vysvětloval Pitt. „Poslední věc, kterou by si hoši ve Washingtonu přáli, je zveřejnění nálezu prostřednictvím rádiových vln. Naštěstí i pilot letadla, které ledovec našlo, počkal s vypracováním podrobné zprávy až po přistání. Naším úkolem je teď dostat se k trauleru dřív, než se o něm dozvědí Rusové. Doufám, kapitáne, že si uvědomujete, jak cenná je pro naši vládu každá tajná informace o sovětské špionážní flotile.“

„Připadalo by mi mnohem praktičtější dopravit na ledovec vědce, kteří rozumějí elektronice a principům špionáže.“ Mírnou změnu, jaká nastala v Koskiho tónu, by stěží bylo možné nazvat zklidněním, ale byla zřetelná. „Odpusťte, ale pilot a oceánograf, to mi nedává smysl.“

Pitt vrhl pronikavý pohled na Koskiho, pak na Dovera a potom opět na Koskiho. „Může se to tak zdát,“ odpověděl tichým hlasem, „ale má to svůj účel. Rusové nejsou ani zdaleka naivní, pokud jde o výzvědné operace. Nepochybně by pojali podezření, kdyby vojenský letoun začal kroužit nad otevřeným mořem, kam se loď dostane jen zřídka, pokud vůbec. Naopak o letounech NUMA je všeobecně známé, že se účastní vědeckých projektů v odlehlých vodách.“

„Jaká je vaše kvalifikace?“

„Mám zkušenosti s pilotováním vrtulníku v arktických povětrnostních podmínkách,“ odpověděl Pitt. „Doktor Hunnewell je zase bezesporu jednou ze světových autorit na ledovcové útvary.“

„Chápu,“ pronesl Koski zvolna. „Doktor Hunnewell prozkoumá ledovec předtím, než se na něj vrhnou hoši z výzvědných služeb.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hunnewell. „Pokud ta loď v ledu je skutečně Novgorod, bude na mně stanovit nejvhodnější způsob, jak se k ní dostat. Nepochybuji o tom, kapitáne, že víte, jak problematické je zacházení s ledovci. Je to, jako když řezete diamant – stačí drobná chyba, a vzácný kus je znehodnocený. Příliš velká nálož termitu uložená na nesprávné místo, a led pukne a rozpadne se. Stejně tak náhlé a prudké tání může způsobit posun jeho těžiště a obrátit ledovec hlavou dolů. Chápete tedy jistě, že je nezbytně nutné provést důkladný průzkum ledovce, abychom měli šanci dostat se k Novgorodu s minimálním rizikem.“

Koski se uvolnil a viditelně z něho spadlo napětí. Zrakem utkvěl na okamžik v Pittových očích a pak se pousmál. „Poručíku Doveře!“

„Ano, pane?“

„Vyplňte pokyny těchto pánů a nasměrujte loď plným výkonem na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky. Zároveň uvědomte distriktní velitelství v New Yorku o našem záměru opustit určenou pozici.“ Očekával změnu výrazu Pittovy tváře, avšak žádná nenastala. „Neurazte se, kapitáne,“ řekl Pitt klidným tónem. „Navrhuji vynechat depeši vašemu distriktnímu velitelství.“

„To není nějaká moje podezíravost, majore,“ vysvětloval Koski omluvně. „Jde jen o to, že nejsem oprávněn vydat se napříč severním Atlantikem, aniž bych uvědomil pobřežní policii, kde se právě nachází její loď.“

„Dobrá, přesto bych ocenil, kdybyste se nezmiňoval o cíli naší cesty.“ Pitt dokouřil cigaretu. „A dejte, prosím, zprávu i centrále NUMA ve Washingtonu, že jsme s doktorem Hunnewellem v pořádku dorazili na palubu Catawaby a že budeme pokračovat v letu do Reykjavíku, jakmile se zlepší počasí.“

Koski zvedl udiveně obočí: „Do Reykjavíku na Islandu?“

„Ano, náš konečný cíl,“ přisvědčil Pitt.

Koski se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel a pokrčil rameny: „Raději vám ukážeme vaše kabiny, pánové.“ Obrátil se k Doverovi.

„Doktora Hunewella můžeme dát k našemu lodnímu strojníkovi. A major Pitt může bydlet s vámi, poručíku.“

Pitt se pousmál na Dovera a pak se obrátil zpět na Koskiho. „Chcete mě mít pod dohledem?“

„To jste řekl vy, ne já,“ odpověděl Koski a byl překvapen bolestným výrazem, který přelétl po Pittově tváři.

ČTYŘI HODINY NATO UŽ PITT USÍNAL NA LŮŽKU VKLÍNĚNÉM DO OCELOVÉHO kotce, o kterém Dover mluvil jako o své kabině. Byl unavený téměř až k bodu fyzické bolesti, avšak hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek, jež mu nedovolily uložit se do rajske náruče hlubokého spánku. Před týdnem touto dobou seděl se skvostně sexy rusovláskou na terase kalifornského hotelu Newporter Inn a shlížel na barvitou vodní scénérii newportské pláže. S něhou si vzpomněl na to, jak jednou rukou hladil dívku a v druhé držel sklenici whisky s ledem a spokojeně sledoval jachty jako přízraky klouzající přístavem skoupaným měsíčním světlem. Teď trpěl sám na skládacím lůžku, tvrdém jak pryčna, na rozhoupaném kutru pobřežní policie kdesi v mrazivých vodách severního Atlantiku. Musím být čestným členem klubu masochistů, napadlo ho, jestliže se dobrovolně přihlásím ke každému bláznivému podniku, který si vymyslí admirál Sandecker. Admirálu Jamesi Sandeckerovi, řediteli Národní podmořské a námořní agentury, by se asi výraz bláznivý podnik nelíbil – zatraceně nepříjemná záležitost by jeho stylu odpovídala lépe. „Je mi moc líto, že vás vytahují ze slunné Kalifornie, ale tahle zatraceně nepříjemná záležitost nám přistála v klíně.“ Sandecker, drobný mužík s ohnivě rudými vlasy a supím výrazem, zamával dvacetimetrovým doutníkem ve vzduchu jako taktovkou: „Měli bychom se zapojit do vědeckého podmořského výzkumu. Proč my, ptáte se? Proč ne námořnictvo? Člověk by řekl, že pobřežní policie by měla být schopná poradit si s vlastními problémy.“ Nespokojeně zavrtěl hlavou a potáhl z doutníku. „Nicméně, uvertali do toho nás.“

Pitt dočetl složku a položil žluté desky s nápisem DŮVĚRNÉ na admirálův stůl. „Netušil jsem, že je možné, aby loď zamrzla v ledovci.“

„Je to vrcholně nepravděpodobné, avšak doktor Hunnewell mě ujišťuje, že stát se to může.“

„Může být problém ten ledovec najít. Uplynuly už čtyři dny od doby, co jej zaměřila pobřežní policie. Tahle přerostlá kostka ledu už může být za tu dobu na půli cesty k Azorským ostrovům.“

„Doktor Hunnewell zmapoval rychlost proudění vody v oblasti třiceti čtverečních mil. Pokud bude dobrá viditelnost, neměly by nastat potíže s lokalizací ledovce, zvláště když jej pobřežní policie označila červenou barvou.“

„Lokalizovat je jedna věc,“ namítl zamyšleně Pitt, „přistát na něm s vrtulníkem druhá. Nebylo by snadnější a méně nebezpečné dostat se k němu...“

„Ne!“ skočil mu do řeči Sandecker. „Žádné lodě. Pokud ta věc v ledovci je tak významná, jak si myslím, že je, nechci vidět ve vzdálenosti pětasedmdesát kilometrů od ní nikoho kromě vás a doktora Hunnewella.“

„Možná vás to překvapí, admirále, ale já ještě nikdy nepřistával s vrtulníkem na kusu ledu.“

„Pravděpodobně ještě nikdo. Proto jsem se obrátil na vás jako na ředitele odboru speciálních úkolů.“ Sandecker se škodolibě usmál. „Máte až neuvěřitelně vysoké skóre úspěšných misí.“

„Předpokládám,“ řekl Pitt nevinně, „že i tentokrát je to na bázi dobrovolnosti?“

„Nedovolil bych si to jinak.“

Pitt odevzdaně pokrčil rameny: „Nechápu, proč vám pokaždé tak snadno podlehnu, admirále. Někdy si říkám, že si mě tu chováte jako spolehlivého pokusného králíka.“

Na Sandeckerově tváři se usídlil široký úsměv. „To jste řekl vy.“

ZÁPADKA CVAKLA A DVEŘE DO KABINY SE OTEVŘELY. PITT LÍNĚ ZAMŽOURAL jedním okem a spatřil, jak dovnitř vstupuje doktor Hunnewell. Obloustlý vědec provedl akrobatický manévr mezi Pittovým lůžkem a Doverovým šatníkem a konečně se protáhl k malému křesílku před

psacím stolkem. Zazněl slyšitelný dvojhlas jeho výdechu a skřípavého protestu křesla, ve kterém se plnou vahou uvelebil. „Jak se probůh takový obr jako Dover vměstná do něčeho takhle mrňavého?“ zazněla nevěřičná řečnická otázka. „Jdete pozdě,“ zívł Pitt. „Očekával jsem vás už před pár hodinami.“

„Nemohl jsem se plížít kolem rohů nebo se sem spustit ventilací, jako když jdu na sraz špionů. Musel jsem počkat na nějakou záminku, abych si s vámi mohl promluvit.“

„Na záminku?“

„Ano. Kapitán Koski se dává poroučet. Bude se podávat večere.“

„K čemu taková konspirace?“ Pittův údiv vypadal naprosto bezelstně. „Nemáme co skrývat.“

„Nemáme co skrývat! Nemáme co skrývat! Lžete jim jako panna čekající své první přijímání a pak klidně řeknete, že nemáme co skrývat?“ Hunnewell nevěřičně vrtěl hlavou. „Postavili by nás oba před popravčí četou, kdyby se pobřežní policie dozvěděla, jak jsme je oblaflí, abychom mohli použít jedno z jejich nejlepších plavidel.“

„Vrtulníky mají tu nepříjemnou vlastnost, že nedokážou létat, mají-li v palivových nádržích jen vzduch,“ řekl Pitt sarkasticky. „Potřebujeme základnu a také místo, kde bychom mohli tankovat. Catawaba je jediná loď v oblasti, která nám tohle může poskytnout. A kromě toho, byl jste to vy, kdo zfalšoval zprávu velení pobřežní policie – v tom jedete jenom vy sám.“

„A ta neuvěřitelná povídačka o pohřešované ruské lodi? Nehodláte snad popírat, že ta je od začátku do konce vaše?“

Pitt si založil ruce za hlavu a zahleděl se do stropu. „Zdálo se mi, že jsou z ní všichni nadšeni.“

„Ta jde jen na vaše triko. Byla to největší všivárna, jaké jsem byl kdy svědkem.“

„Rozumím vám. Jsou chvíle, kdy sám sebe nenávidím.“

„Přemýšlel jste o tom, co se stane, až kapitán Koski prokoukne náš ďábelský plán?“

Pitt vstal a protáhl se. „Uděláme to, co by udělali dva běžní plnokrevní američtí zločinci.“

„A to je co?“ naléhal pochybovačně Hunnewell.

Pitt se usmál. „Začneme se tím zabývat, až k tomu dojde.“